

Vänsterpress om Mellanöstern – mitten av januari 2016

Denna artikelsamling handlar om Turkiet, där Erdoğan-regeringen fortsätter att attackera oppositionella, om Saudiarabiens bombningar i Jemen, samt flera artiklar om Syrien, däribland ett inlägg om vänstern och Syrien som var avsett för *Dagens ETC* (en uppföljning av tidigare inlägg), men som refuserades därför att man ansåg att debatten var avslutad.

Tidigare artikelsamlingar om Mellanöstern under hösten 2015 (nyaste först): [Vänsterpress om Mellanöstern – januari 2016](#), [Vänsterpress om Mellanöstern – december 2015](#), [Vänsterpress om Turkiet – november 2015](#), [Vänsterpress om Mellanöstern - oktober 2015](#), [Vänsterpress om Mellanöstern – slutet av augusti 2015](#) och [Vänsterpress om Mellanöstern – mitten av augusti 2015](#).

Martin Fahlgren 16/1 2016

Innehåll

Arbetaren	1
<i>Erdoğan kan utnyttja IS-terror mot oppositionella</i>	<i>1</i>
<i>Ännu ett sjukhus i Jemen bombat</i>	<i>2</i>
Dagens ETC	2
<i>Vänstern och Syrien – en replik till en replik</i>	<i>2</i>
Internationalen	4
<i>”Det finns inget mystiskt med Islamiska Staten”</i>	<i>4</i>
Offensiv	6
<i>Intensifierat krig i Jemen efter saudiska avrättningar</i>	<i>6</i>
<i>Erdoğan's terror skördar fler liv</i>	<i>6</i>
Proletären.....	8
<i>Madaya och propagandakriget.....</i>	<i>8</i>
<i>Varning för falska bilder från Syrien.....</i>	<i>10</i>

Arbetaren

Erdoğan kan utnyttja IS-terror mot oppositionella

Johan Apel Röstellund

Arbetaren 14/1 2016

Allt tyder på att det är Islamiska staten som ligger bakom tisdagens bombdåd i centrala Istanbul vilket krävde minst tio dödsoffer. Men för det regerande AKP kan terrorattentatet nu i stället komma att användas mot vänster-oppositionen i landet.

Terrorattentatet i Turkiet var väntat. Det menar åtminstone statsvetaren och Turkiexperten Ekim Çağlar som precis som den turkiska staten menar att allt tyder på att det är den Islamiska staten, IS, som ligger bakom.

Det var strax efter klockan nio på tisdagsmorgonen som bomben exploderade i det turisttäta området Sultanahmet i centrala Istanbul. Enligt officiella källor är majoriteten av de tio dödsoffren tyska turister. Minst 15 personer skadades också allvarligt.

Redan kort efter dådet gick landets premiärminister Ahmet Davutoğlu ut med uppgifterna om att gärningsmannen var en syrisk medborgare och medlem i terroristorganisationen Islamiska staten.

Trots detta befarar Ekim Çağlar att den blodiga attacken kan komma att användas av det styrande AKP-partiet som ett sätt att fortsätta sin redan hårda krigföring mot landets kurder och vänsteroppositionella.

President Recep Tayyip Erdoğan har redan tidigare försökt göra luddiga kopplingar mellan PKK och IS. Inte minst i samband med terrorattacken i Ankara i höstas förra året då över 90 personer omkom i en fredsdemonstration arrangerad av det prokurdiska partiet HDP. Kopplingar få utanför presidentens allra närmaste led ser som sannolika.

– AKP kan mycket väl komma att använda sig av en taktik som säger ”är ni inte med oss är ni emot oss” och därmed dra paralleller mellan IS och diverse vänstergrupper i landet. AKP kan nu framställa sig som orättvist behandlade eftersom de tidigare fått hård kritik för att de skulle stödja IS mot just kurderna, säger Ekim Çağlar.

Hur tror du att det här kommer påverka den redan väldigt upptrappade situationen i Turkiet?

– Den AKP-vänliga opinionen kommer inte påverkas särskilt mycket, och på marken i östra Turkiet kan det just nu inte bli så mycket värre än vad det redan är.

Direkt efter dådet i Istanbul förbjöd den turkiska regeringen media från att direktrapportera från platsen. Enligt Ekim Çağlar handlar det om att AKP snabbt vill få kontroll över nyhetsflödet.

Pressfriheten i Turkiet har som Arbetaren flera gånger rapporterat om försämrats drastiskt de senaste åren. Organisationen Reportrar utan gränser rankar landet på plats 149 i sitt pressfrihetsindex och beskriver situationen för journalister där som svår.

Fortfarande sitter två av landets mest kända journalister fängslade sedan de i somras publicerade uppgifter om hur den turkiska säkerhetstjänsten levererade vapen till just IS. Något som fick president Erdoğan att gå i taket och genast be åklagare utreda dem för spionage.

Om uppgifterna att det är just IS som slagit till mot turistkvarteren i Istanbul stämmer beror det med största säkerhet på att Turkiet upplåtit sina flygbaser till Nato-plan som bombat IS-fästen inne i Syrien.

Ännu ett sjukhus i Jemen bombat

Johan Apel Röstlund

Arbetaren 14/1 2016

Helvetet i Jemen fortsätter. Förra helgen bombades ytterligare ett sjukhus i provinsen Saada i de norra delarna av landet och minst fyra personer omkom. Ännu en gång misstänks den saudiledda alliansen ligga bakom den blodiga attacken.

Minst 4 personer omkom och 10 skadades allvarligt när sjukhuset i staden Razeih i Jemen träffades av en raket under söndagen. Sjukhuset stöttas av Läkare Utan Gränser och organisationen har sedan länge sänt ut GPS-koordinater för sina medicinska inrättningar till de stridande parterna i området för att försvara både sig själva och sjukhusets patienter mot angrepp.

– Det finns inte en chans att de som har kapacitet att utföra ett flyganfall eller avfyra raketer inte skulle känna till att Shirasjukhuset var en fungerande hälsovårdsinrättning som tillhandahöll livsviktiga tjänster, säger Raquel Ayora, som är operativt ansvarig för Läkare Utan Gränser i Jemen, till *Arbetaren*.

Attacken är den tredje mot ett sjukhus där Läkare utan gränser finns på plats på lika många månader och situationen i det krigshärjade landet blir allt mer akut. Som *Arbetaren* kunde berätta förra veckan har nästan 6 000 personer, varav hälften civila, dödats sedan de saudiledda luftanfallen påbörjades i slutet av mars förra året. 80 procent av befolkningen är enligt FN i behov av humanitär hjälp och siffran väntas av allt att döma komma att stiga ytterligare om striderna mellan de saudistödda regimtrupperna och huthirebellerna fortsätter.

Hella Hultin är kirurg vid Akademiska sjukhuset i Uppsala och jobbade vid ett sjukhus i staden Aden för Läkare utan gränserns räkning fram till december förra året. Hon beskriver läget som fruktansvärt.

– Det är förfärligt. Sjukvården är helt havererad och är beroende av frivilligorganisationer. Alla mina patienter hade skador från kriget, säger hon till *Arbetaren*.

Hella Hultin liknar utvecklingen i Jemen med den i Syrien där läget snart är så allvarligt att de internationella hjälporganisationerna inte kommer att kunna rekrytera frivilliga. Något som i sådana fall kommer att drabba civilbefolkningen hårt.

– Det är ett land med magra människor och det kommer att leda till en svältkatastrof om inte Saudi Arabiens matexportsblockad hävs, säger hon.

Hur upplevde du själv jobbet på sjukhuset i Aden?

– Även om det inte flygbombades där jag jobbade – området kontrollerades av den saudiledda alliansen – så var det skottlossning varje dag. Vi fick inte gå ut över huvud taget utan var inomhus i en månad. Läget i Jemen är så fruktansvärt att jag saknar ord och det är hemskt att det fått så lite uppmärksamhet.

Under söndagen reste FN-sändebudet Ismail Ould Cheikh Ahmed till huvudstaden Sanaa för att försöka återuppta de strandade förhandlingarna om vapenvila mellan regeringen och huthirebellerna.

Dagens ETC

Vänstern och Syrien – en replik till en replik

Martin Fahlgren

Ej publicerat i tidningen

[Detta är en uppföljning av en debatt som förts i *Dagens ETC*. Se artikelsamlingen [Debatt om vänstern och Syrien](#) för tidigare inlägg i frågan. Där finns också kompletterande material]

Roya Hakimnias ”Svar direkt” på mitt debattinlägg ”Vänstern struntar inte i Syrien” i *Dagens ETC* 11/1 undvek själva kärnfrågan. Så därför får jag göra ett nytt försök.

Huvudsyftet med min artikel var att förklara **varför** vänstern i väst inte helhjärtat stödjer upproret. Mitt svar är egentligen ganska enkelt: Det beror främst på hur upproret utvecklats, på att den väpnade kampen alltmer kommit att domineras av reaktionära fundamentalistiska rebeller, medan de progressiva trängts undan alltmer.

Om RH anser att min förklaring är felaktig, vad anser hon då själv är orsaken? Varför har den internationella vänstern varit så passiv? Beror det på att den är introvert, okunnig och ointresserad av vad som sker i Mellanöstern? Någon förklaring måste det ändå finnas.

Eftersom RH ignorerar mitt resonemang så ligger det nära till hands att dra slutsatsen att hon anser att det är vänstern i väst som det är fel på, medan vänstern i Syrien står över all kritik.

RH betonar att det är den syriska vänstern som är ”den viktigaste kraften mot fundamentalistiska grupper i Syrien” och att det därför är ett stort misstag att vara ”skeptisk mot de progressiva krafter i Syrien som fortfarande kämpar”.

Det är bra att det finns progressiva som gör motstånd mot både regimen och de reaktionära inom oppositionen. Men det som jag och många andra har ifrågasatt är om det **under rådande omständigheter** är möjligt för de progressiva att flytta fram sina positioner, eller om de befinner sig i ett hopplöst underläge och att det därför är nödvändigt att ändra på förutsättningarna.

Ingen har ifrågasatt att den syriska vänstern har en viktig uppgift i att bekämpa reaktionen, inklusive den islamistiska. Men för att en sådan kamp ska kunna bli effektiv så krävs en viss styrka och att den kan verka relativt fritt. Så länge som väpnade strider pågår är utrymmet ytterst begränsat, eftersom de som har vapnen sitter inne med alla maktresurser och under krigsförhållanden gör de också bruk av dem. Det är de väpnade rebellerna som styr.

Det handlar således inte om att vara ”skeptisk mot de progressiva” så där i största allmänhet, men väl att vara kritisk mot en kampinriktning (fortsatt väpnad kamp) som visat sig oförmögen att hindra att reaktionärer fått övertaget.

RH skriver att det är fel (”omänskligt”) att kritisera och vara skeptisk mot de progressiva. Skulle solidaritet med de *progressiva* i Syrien vara liktydigt med att inte ifrågasätta vad de gör, att man ska inskränka sig till stöduttalanden och liknande (det måste i så fall främst blir i form av ord, för något materiellt att sätta emot har vi inte)?

Okritisk solidaritet är dock inget att ha. Om man, som jag, är övertygad om att den väpnade kampen har gått snett och att det finns bättre vägar att gå, ja då är det osolidariskt att **inte** säga det. Verklig solidaritet innebär att man sätter sig in i situationen och även vågar kritisera sådant som man anser vara felaktigt och ge positiva förslag som kan leda framåt. När kampen står och stampar eller t o m går kräftgång är det extra viktigt att ifrågasätta den förda inriktningen, att överge gamla kampformer som visat sig vara ineffektiva och utarbeta nya som är bättre anpassade till förhållandena.

Och som det vid det här laget sagts många gånger: *Det är endast genom att få stopp på kriget som det kan skapas gynnsamma förhållanden för progressiva att verka. Att verka för det måste därför vara huvuduppgiften idag.*

Internationalen

"Det finns inget mystiskt med Islamiska Staten"

Gilbert Achcar intervjuad av Farooq Sulehria

Internationalen 15/1 2016

En hel del myter omger den Islamiska staten eller Daesh. Konspirationsteoretiker presenterar den som en imperialistisk trojansk häst. Andra ser den som ett saudiskt instrument. Alla seriösa analytiker länkar dock rörelsens uppkomst till Irakkriget. Några av dem betonar Assad-regimens roll för att underlätta framväxten av Daesh. Vad är din åsikt om mysteriet kring den islamiska staten och dess tvivelaktiga länkar till så olika krafter?

- Den så kallade Islamiska staten är först och främst en fortsättning av al-Qaida i Irak. Man kan enkelt spåra al-Qaidas ursprung till det saudiska kungadömet, naturligtvis. Ni minns att femton av de nitton självmordsbombarna elfte september 2001 var saudiska medborgare. Men detta betyder inte att det saudiska kungadömet planerade och genomförde dådet. Historien är välkänd: när en ättling till en förmögen saudisk familj - Bin Ladin - deltog i kampen mot den sovjetiska ockupationen av Afghanistan, stöddes han av såväl det saudiska kungadömet, som av CIA och pakistanska säkerhetstjänsten ISI. Han vände sig mot kungadömet 1990 på grund av USA:s militära ingripande mot Saddam Husseins Irak. Han motsatte sig den saudiska monarkins beslut att välkomna amerikanska trupper på sin mark, och blev sedan en svuren fiende till den saudiska kungafamiljen, medan al-Qaida skiftade från att vara antisovjetisk till att bli en anti-amerikansk organisation.

När USA ockuperade Irak 2003 och gav makt till pro-iranska shiamuslimska krafter som Högsta rådet för den islamiska revolutionen i Irak och Dawa-partiet, som var Washingtons allierade, ledde detta till en stark förbittring bland sunniaraber. Förbittringen mot den amerikanska ockupationen förvärrades av det faktum att Iran drog nytta av den för att sprida sitt inflytande. Detta banade väg för framväxten av al-Qaida i sunniarabiska regioner.

- En samtidig utveckling var intensifiering av al-Qaidas anti-shiitiska ideologi. Antishia-sekterism är en central del av wahhabismen, den officiella ideologin för saudiska kungadömet. I själva verket är al-Qaidas doktrin bara en extrem version av wahhabismen, vänd mot den officiella versionen, som används av den styrande saudiska dynastin. Således, al-Qaida organiserade aktioner mot både den amerikanska ockupationen och mot shia-befolkningen i Irak.

Den ökande närvaron av al-Qaida i Irak utgjorde en stor utmaning för den amerikanska ockupationsmakten eftersom Irak hade invaderats under förevändningen bland annat att hantera just al-Qaida. Bush-administrationen hade hävdade att al-Qaida stöddes av Saddam-regimen. Sanningen är dock att det knappast fanns någon verksamhet hos al-Qaida i Irak vid tidpunkten för USA:s invasion.

- Under USA:s ockupation lyckades al-Qaida lägga under sig stora delar av Irak. De fick hjälp med expertkunskaper från många tidigare medlemmar av Saddam Husseins säkerhets- och militärapparat.

Gemensamt hat mot USA:s ockupation och sekteristisk shia-fientlighet fick ett stort antal tidigare Saddam-trogna att ansluta sig till al-Qaida.

Organisationen döpte om sig till den Islamiska staten i Irak (ISI) 2006. Efter 2006 ändrade USA strategi och började hjälpa sunniarabiska stammar och förse dem med pengar och vapen. När dessa stammar bytte till den amerikanska sidan, lyckades ockupationen marginalisera ISI, om än inte besegra den helt.

Hur kunde den återuppstå om den hade varit nästan besegrad?

- Två anmärkningsvärda händelser under 2011 förklarar denna återuppståndelse.

Å ena sidan, i slutet av 2011, drog sig USA ut ur Irak efter ett totalt misslyckande, lämnande efter sig ett sönderslitet land, alltmer dominerat av Teheran, Washingtons regionala ärkerival. Fri från det amerikanska förmyndarskapet, hängav sig den Iran-stödda Malikiregeringen åt sin egen shia-sekteristiska politik, vilket provocerade sunniaraber ännu en gång. Maliki lyckades mycket snabbt förstöra det lilla USA hade lyckats uppnå under de år som föregick tillbakadragandet. Under 2012 genomförde Iraks sunniaraber fredliga massaktioner i en imponerande skala. Men Malikiregeringen vägrade medge legitimiteten i några av deras krav. Detta skapade grunden för ISI:s återkomst i Irak.

Å andra sidan, i slutet av 2011 hade upproret i Syrien börjat förvandlas till ett väpnat motstånd, när ökande avhopp från den syriska armén gav möjlighet att motstå Assad-regimens ökande repression. År 2012 hade Syrien störtats ner i ett inbördeskrig. För att utnyttja detta tillfälle gick resterna av ISI in i Syrien och skapade en syrisk gren av al-Qaida, Nusra-fronten, och splittrade den senare för att skapa Islamiska staten i Irak och Syrien (ISIS, eller Daesh på arabiska), som senare blev "islamiska staten". En viktig faktor i denna process var det faktum att den syriska regimen underlättade al-Qaidas etablering i Syrien genom att tidigare ha underlättat infiltrationen av al-Qaidakrigare i Irak under de första åren av den amerikanska ockupationen.

Hur kommer det sig att al-Qaida fick en hjälpande hand av en "sekulär" regim, allierad med Iran?

- Assad-regimen bidrog till att USA:s ockupation misslyckades. Den kände sig hotad av ett regimskifte i Irak, särskilt eftersom både Irak och Syrien styrdes av Baathpartiet, om än av inbördes fiendliga riktningar. Assad-regimen hade också behov av att visa att det enda alternativet till diktaturen var jihadism och kaos. Detta är anledningen till att den bidrog till att möjliggöra al-Qaida i Irak. Regimen tvingades dock från och med 2007 att byta taktik efter påtryckningar från Bagdad och Teheran. Den syriska underrättelsetjänsten bibehöll dock en närvaro inom al-Qaida. Den syriska regimen lät al-Qaida gå in i Syrien för att hjälpa till att militarisera vad som startade som en fredlig resning i mars 2011.

- Samma logik låg bakom: att visa att det enda alternativet till diktatur är jihadism. För detta ändamål lät Assadregimen inte bara al-Qaida komma in i Syrien, utan den släppte också ut ett antal jihadistiska militanter från fängelse under hösten 2011. Under sommaren 2014 genomförde ISIS eller Daesh en svepande offensiv från Syrien tillbaka till Irak, som möjliggjordes av den förbittring som hade byggts upp bland de sunni-arabiska stammarna.

Men hur finansierar Islamiska Staten sin militär och administration? Vem finansierar dem?

- De är mestadels självfinansierade. De har redan från början lyckats kontrollera oljefält, och sälja olja till Assad-regimen och turkiska smugglare. De beslagtogs också stora mängder pengar i bankerna i erövrade städer. De stöds också av privata givare, främst i Gulfstaterna. Men de förlitar sig inte på utländskt stöd.

I själva verket finns det inget mystiskt med den så kallade Islamiska staten. Hur den växte fram, hur den finansieras och hur den fungerar är mycket väl dokumenterat. Det är för närvarande kanske det mest studerade och utforskade fenomenet i hela världen. Underrättelsetjänster från Moskva till Washington, forskare, vetenskapsmän och en mängd andra aktörer studerar alla den Islamiska Staten.

Farooq Sulehria

En längre version är tidigare publicerad i *The News On Sunday*: [Nothing mysterious about Islamic State](#). Översättning: Marco Jamil Espvall och Ronny Åkerberg

Offensiv

Intensifierat krig i Jemen efter saudiska avrättningar

Jonas Brännberg

Offensiv 13/1 2016

Saudi Arabiens avrättande av 47 fångar efter nyår, däribland den shiamuslimska oppositionella Nimr al-Nimr, har ökat spänningarna i Mellanöstern ytterligare. Ett högt pris betalas av befolkningen i Jemen, där kriget har intensifierats den senaste veckan.

Efter avrättningarna meddelade den saudiska regimen att de också bröt den ”vapenvila” med de shiabaserade Houthi-styrkorna och förre presidenten Saleh som har rått i Jemen sedan mitten av december.

Istället inledde den saudileda koalitionen, som ges logistiskt stöd av USA, de hittills värsta flyganfallen mot huvudstaden Sanaá med många döda som följd. Krigsplanen träffade ett center för blinda, en bröllopslokal, Sanaás handelskammare och bostäder. Till och med FN:s kommitté för mänskliga rättigheter har tvingats kritisera saudiregimens användning av USA-tillverkade klusterbomber i städer för att vara ”ett eventuellt krigsbrott”.

I den norra Saada-regionen bombades ett sjukhus som drivs av Läkare utan gränser för andra gången sedan bombkriget började i mars 2015. Totalt har minst 70 attacker genomförts mot sjukhus sedan krigets början.

Nästan värre än själva kriget är det handelsembargo som saudikoalitionen har infört med ett ”vapenembargo” som ursäkt, som har inneburit stora restriktioner på införseln av basvaror i landet. På kort tid har det inneburit att 21 miljoner människor i landet är i behov av hjälp, den högsta siffran i något land i världen.

Värst är kanske situationen i Taiz, landets tredje största stad, som har varit belägrad av Houthi-styrkor i 8 månader och där det råder extrem brist på allt: Mat, mediciner, bränsle och vatten. De fredssamtal som skulle äga rum i dagarna är nu uppskjutna till slutet av månaden.

Hyckleriet i västlänternas ”sympati” för Jemens fattiga och krigsdrabbade befolkning är utan slut. Förutom USA:s direkta inblandning i anfallskriget som framförallt drabbar civila, ger till exempel Storbritannien fullt stöd till sauderna och exporterar dessutom stora mängder vapen till dem.

Krigsflyg från Storbritannien utgör hälften av saudernas flygvapen. Under 2015 tredubblade britterna vapenexporten till Saudiarabien, däribland genom försäljning av 1 000 bomber som nu regnar över Jemen.

Erdoğan's terror skördar fler liv

Kristofer Lundberg

Offensiv 14/1 2016

Den turkiska polisen slog till mot det prokurdiska vänsterpartiet HDP i Istanbul under en räd som pågick i två timmar den 8 januari, där sex personer greps. Under tillslaget blockerades gatan av kravallpolis i Beyoğlu och antiterrorstyrkor förde bort flera personer. Tillslaget är en del i den turkiska regeringens ökade tryck mot landets tredje största parti HDP genom rättsliga åtgärder.

President Erdoğan från det styrande partiet AKP anklagar HDP för att vara terrorstämplade PKK:s politiska gren och använder det som förevändning för att slå ned mot oppositionen. HDP-parlamentarikern Idris Balukens tal i det turkiska parlamentet den 31 december 2015 kan ses som ett svar på detta:

– Vi för en frihetskamp. Istället för att leva på knä väljer vi att dö stolt stående på våra ben. Vi är arvtagarna till folket som älskar livet så pass mycket att vi kan dö för det. (...) Legitimera inte era massakrer på civilbefolkningen genom att döpa om dem till ”operationer mot terror.” Att mörda en 70 år gammal mor, en tre månader gammal bebis och sjukvårdspersonal är brott mot mänskligheten och ni ska stå till svars för det.

Samtidigt fortsätter Turkiet kriget mot kurderna i de kurdiska delarna av landet.

Dödssiffran börjar nu närma sig 450 döda i städerna Cizre och Silope samt i stadsdelen Sur i Diyarbakir sedan Turkiet inledde sina attacker för en månad sedan. Den 8 januari dödades 18 kurder i sammanstötningar i Diyarbakir.

Polisens specialstyrka stormade ett hus i centrala Edremit i Van tidigt på morgonen den 10 januari. 12 ungdomar mellan 18 och 25 år avrättades brutalt med skott i huvudet. Händelsen utspelade sig dagen efter att HDP:s partiledare Selahattin Demirtas talade på ett massmöte med 10 000-tals i Van.

Vittnen säger att samtliga ungdomar var civila, varav sex av dem studenter. Bara en kalashnikov hittades vid kropparna, vilket tyder på att den kan ha planterats. Hade det varit rebeller som polisen påstår skulle mer vapen ha funnits.

Erdoğan, som nu enbart är vald av den turkiska majoriteten efter att även ha förlorat stödet hos religiösa kurder, är inte beredd att genomföra något som kan ses som en eftergift till kurdernas demokratiska fri- och rättigheter eller strävan efter lokalt självbestämmande. Statens förtryckapparatur – polis och militär – jagar meningsmotståndare och genomför våldsamma razzior mot partikontor och bostadsområden i sin jakt på oppositionella. Tusentals politiska fångar, politiker och journalister sitter fängslade utan att vara anklagade för något. Turkiska åklagarmyndigheten har även inlett förundersökningar mot HDP:s båda partiledare Selahattin Demirtas och Figen Yüksekdag. Erdoğan har även uppmanat parlamentet att upphäva deras parlamentariska immunitet.

Erdoğan's våldsamma nationalism har tvingat in landet i inbördeskrig och 1,3 miljoner människor i 18 städer är satta under belägring.

Om en bredare massrörelse inne i Turkiet inte växer fram är risken stor att en hel generation kurdiska unga kommer att reducera kampen för demokratiska fri- och rättigheter och lokalt självbestämmande till att enbart handla om gerillakrigföring, vilket vore en återvändsgränd. PKK:s uppmaning till en gemensam motståndfront mellan kurder och turkar är ett positivt steg, men får inte reduceras till en militär kamp, utan måste följas av politiska uppmaningar till massaktioner från arbetarklassen inne i Turkiet lett av HDP, vänstern och fackföreningarna. En gemensam masskamp under arbetarklassens ledning är det enda som kan sätta stopp för inbördeskrig och Turkiets diktatoriska utveckling.

Rättvisepartiet Socialisterna (RS) stödjer det kurdiska folkets beväpnade självförsvar, men betonar att det måste organiseras demokratiskt och sammankopplas med massornas organisering, strejker och aktioner med utgångspunkt att ena de kurdiska områdenas kamp med arbetarklassens kamp inne i Turkiet.

Redan nu står det klart att Erdoğan's tid vid makten kommer att kännetecknas av krig och repression – till att börja med mot kurderna – för att sedan fortsätta mot arbetare och sociala rörelser i Turkiet. Kurdernas kamp är därför starkt sammanflätad med arbetarklassens historiska uppgift att störta det kapitalistiska systemet och dess regering och ersätta den med en ny revolutionär och socialistisk arbetarregering.

Statens upptrappade krig, förtryck och repression kan bara besvaras om de som är beredda att ta en verklig strid mot regeringen förenas i en gemensam kamp till försvar för demokratiska fri- och rättigheter för alla.

Arbetarklassen och fackföreningsrörelsen inne i Turkiet behöver nu snabbt agera till stöd för kurderna, utarbeta program, taktik och strategi för hur kampen för kurderna kan stödjas och Erdoğan fällas.

Det enda sättet att få till stånd en nödvändig gemensam och demokratisk stridscentral för hela arbetarklassen är att ena de krafter som kan utmana och störta dagens brutala kapitalistiska regim, en rörelse som baseras på demokratiska principer och som erkänner kurdernas rätt till lokalt självbestämmande.

HDP skulle kunna initiera detta genom att samla till en öppen och fri debatt inom hela arbetarrörelsen om de omedelbara uppgifterna och vägen framåt.

En militant arbetarkamp mot förtryck och terror – för demokrati och frihet – förenad med den kamp som kurderna bedriver för lokalt självbestämmande kommer att kunna föda en nödvändig massrörelse som skapar en revolutionär situation för att störta regimen och bringa fred. Med ett socialistiskt program och en kamp som genomsyras av beslutsamhet och visioner, beväpnade med de rätta perspektiven, förankrade i arbetarklassen, kan massorna förbereda sig för denna situation och uppnå en sådan historisk seger.

Proletären

Madaya och propagandakriget

Patrik Paulov

Proletären 13/1 2016

Invånare som sluppit ut ur Madaya berättade på måndagen för reportrar på plats att de väpnade grupper som styr staden lagt beslag på tidigare biståndsleveranser.

Bilderna på de svältande i den syriska staden Madaya har spridits världen över. Skulden läggs ensidigt på den syriska regeringssidan. Men de stora mediernas rapportering ger en förvrängd bild av händelseförloppet och blundar för avgörande fakta.

Hundratusentals invånare runt om i Syrien lever under fruktansvärda förhållanden och lider brist på både mat och mediciner. Det är ett faktum.

Men den plötsliga medieuppmärksamheten kring Madaya nordväst om Damaskus handlar inte i första hand om syrier som har det svårt. Den visar snarare att det parallellt med striderna på marken pågår ett intensivt propagandakrig för att vinna opinionen i omvärlden. Det är ett krig

där extremistgrupperna och deras utländska uppbackare gång på gång lyckas sprida sitt budskap i villiga västmedier.

Att den officiella mediebilderna av Syrien är felaktig och missvisande är något som den brittiske Mellanösternjournalisten Patrick Cockburn lyfte fram tidigt i konflikten. Så här skrev han under sin reportageresa i juni 2013:

”Varje gång jag kommer till Syrien slås jag av hur annorlunda situationen på marken är jämfört med hur den beskrivs i världen utanför... Jag kan inte komma på något annat krig eller annan kris som jag bevakat där propagandistiska och partiska källor liksom andrahandskällor så lätt accepterats som tillhandahållare av objektiva fakta.”

Ovanstående passar väl in på rapporteringen om Madaya, där syriska regeringsarmén tillsammans med libanesiska Hizbollah anklagas för att medvetet svälta ut stadens invånare. Utan kritisk granskning har bilder och filmer på svältoffer spridits brett i sociala och traditionella medier. Många av dem har visat sig inte ha något med Madaya att göra. De har snarare valts ut för att få ett massivt genomslag i propagandakriget.

Med detta sagt vill vi återigen påpeka att många syrier i Madaya och andra städer lider på grund av det förödande kriget.

Låt oss ge en alternativ bild av vad som hänt i Madaya och sätta utvecklingen i ett större politiskt sammanhang.

FN räknar Madaya till en av många städer och byar som på grund av kriget är svåra att nå eller belägrade och där invånarna lever under usla förhållanden. För att komma in i dessa områden måste hjälporganisationer förhandla med och få klartecken inte bara från Syriens regering utan från alla inblandade parter, inklusive väpnade grupper och av FN terroriststämplade organisationer.

Sådana förhandlingar fördes i höstas inför den första omgången hjälpsändningar till Madaya och tre andra städer, och samma sak skedde denna vecka när FN-organisationer, Röda korset och Syriens regering på nytt levererade mat och mediciner till invånarna.

Men när det gäller Madaya har varken FN, Röda korset eller Syriens regering haft någon kontroll över hur mat och mediciner fördelats till befolkningen.

När den senaste konvojen anlände i måndags vittnade flera invånare för arabiska och ryska medier, men också för New Yorkbaserade Associated Press, om hur ”rebeller” lagt beslag på maten för att sedan sälja den dyrt till de hungrande invånarna. Vilket inneburit att många blivit utan. Liknande anklagelser har tidigare sipprat ut från invånare i Madaya.

Staden är nämligen sedan mars förra året ockuperad av väpnade rebeller som Ahrar al-Sham och Jabhat al-Nusra, al-Qaidas officiella gren i Syrien. Men också den av väst hyllade Fria syriska armén finns där och samarbetar med de förstnämnda.

Ahrar al-Sham och Jabhat al-Nusra tillhör de största väpnade grupperna i Syrien. De stöds av länder som Saudiarabien, Turkiet och Qatar. Det är ingen hemlighet att dessa organisationer och deras utländska uppbackare är motståndare till de internationella försöken till fredssamtal och till de lokala fredsöverenskommelser som genomförts i Homs och andra städer.

De lokala avtalen har resulterat i att många stridande, framförallt de som är syriska medborgare, gått med på att överlämna sina vapen i utbyte mot amnesti. De som vägrat ge upp, främst de utländska extremistkrigarna, har getts möjlighet att lämna det aktuella området och ta sig till andra icke regeringskontrollerade områden.

Sådana avtal för att få slut på striderna och återföra kontrollen till de syriska myndigheterna har varit det mest effektiva sättet att rädda liv och se till att invånarna får mat, vård och det stöd de behöver. Då finns alla möjligheter för internationella organisationer att hjälpa på plats, och då finns möjligheten att börja återbygga bostäder och återställa infrastruktur.

En fredlig utveckling är de krafter som kontrollerar Madaya inte intresserade av, för då skulle de förlora sin makt i staden och andra delar av Syrien. De vill fortsätta kriget. Madaya har under lång tid använts som bas för attacker mot den syriska armén och dess allierade i omkringliggande regeringskontrollerade områden.

Det är förklaringen till att armén och Hizbollah omringat Madaya. Men regeringssidan har knappast intresse av att ta död på civilbefolkningen eller hindra dem från att lämna staden. Det är snarare så att det är terroristgrupperna och deras utländska uppbackare som tagit invånarna som gisslan. De civila behövs som mänskliga sköldar och som redskap i propagandakriget – för att svartmåla regeringen och legitimera ökad inblandning utifrån.

Invånare som sluppit ut ur Madaya har för bland andra Russia Today vittnat om att de väpnade extremisterna håller kvar deras släktingar.

Under måndagen inleddes leveranserna av internationella hjälpinsatser till Madaya men också till städerna Fuah och Kefraya. Västmedia har framförallt fokuserat på Madaya. Det har sin förklaring i att staden passar bra in i den officiella bilden av en ”regim” som dödar sin egen befolkning.

Fuah och Kefraya i Idlibprovinsen i nordvästra Syrien är däremot omöjliga att pressa in i propagandabilden om vilka som är onda och goda i konflikten. Fuah och Kefraya har varit mer eller mindre omringade av väpnade grupper under flera års tid, som straff för att städernas invånare vägrat underkasta sig de nya herrarna.

Läget har förvärrats kraftigt sedan mars förra året. Då genomförde en Saudi- och Turkietstött allians av väpnade grupper, inklusive de terrorister som kontrollerar Madaya, en offensiv i Idlibprovinsen. Grupperna erövrade flera viktiga städer från de syriska myndigheterna.

Den väststödda syriska oppositionen hyllade framgångarna och betecknade genast områdena som befriade.

För Fuah och Kefraya blev ”befrielsen” inledningen på en total belägring och återkommande beskjutning. I västmedia har den fruktansvärda situation som invånarna i Fuah och Kefraya lever under varit en ickefråga. Det är ju västs vänner som svälter ut och beskjuter städerna – och de gör det från ”befriat område”.

Det är förklaringen till att vi inte ser någon mediekampanj för att rädda Fuahs och Kefrayas 25.000 invånare.

Varning för falska bilder från Syrien

Patrik Paulov

Proletären 13/1 2016

Allt sedan Syrienkonflikten bröt ut 2011 har falska bilder och filmer spridits av syriska oppositionella för att slå mot den syriska regeringssidan.

Filmer från strider i Irak och Libanon har påståtts vara Syrien, gamla bilder från andra sammanhang har använts och vissa fall har photoshoppade eller arrangerade bilder publicerats med syftet att visa på Assadregeringens förbrytelser.

Ett tydligt exempel på detta var när Syriska nationella koalitionen president Ahmad Jarba i januari 2014 twittrade en bild på ett syriskt barn som sov mellan sina föräldrars gravar. Som kommentar skrev den syriska oppositionsledaren: ”Syriens barn blir föräldralösa på grund av Assads brutalitet”.

Men bilden hade inget med Syrien att göra. Den ingick i ett fotoprojekt genomfört av en saudisk fotograf. Pojkens mamma är för övrigt syster till fotografen och i högsta grad levande. Ahmad Jarba var vid tidpunkten en man som hade tillträde till både Vita huset och EU-makten i Bryssel. Men han brydde sig inte ens om att kolla bildens äkthet. Han spred den för att det gynnade hans intressen. Flertalet av de tusentals som såg bilden lär aldrig ha fått reda på att det var en bluff.

På samma sätt har det varit med många av de bilder och filmer från Madaya som syriska oppositionella tillhandahållit.

En bildserie som fått massiv spridning på sociala medier visar en välmående liten flicka innan svälten tillsammans med fasansfulla bilder på hur hon nu håller på att tyna bort i Madaya.

Men sanningen, som libanesiska tidningen *Daily Star* avslöjat, är att den leende tjejen lever och mår bra hos sin familj i södra Libanon.

Bilden på Maryana, som hon heter, har använts tidigare. Då kallades hon "Syriens Mona Lisa" och uppgavs leva i ett flyktingläger i Jordanien.

Även bilden på det utsvultna barnet har använts tidigare. Då sades den visa en syrisk pojke i Damaskusförorten Ghouta.

Det finns fler exempel från Madaya.

Den qatariska satellitkanalen al-Jazira publicerade en bild på en utmärglad man med bar överkropp som ligger ner på ett golv. En googlesökning visar att mannen inte har med Madaya att göra. Bilden fanns på webben redan 2009 fast då med annan bakgrund.

Nyhetsbyrån Associated Press (AP) spred en film på en utmärglad ung man, som återgavs av bland andra Washington Post och tyska statliga tv-kanalen ZDF. Men inte heller den mannen har något med den aktuella situationen i Madaya att göra.

Första gången filmen kunde ses var i maj 2015. Då sades den visa det palestinska lägret Yarmouk i Damaskus och användes för att anklaga den syriska armén för att svälta ut Yarmouks befolkning.

